

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEAVER, BRYNNE

Scythe & Sparrow / Brynne Weaver ; trad. din lb. engleză
de Denisa Nicoară. - București : Librex Publishing, 2025

ISBN 978-630-6628-80-3

I. Nicoară, Denisa (trad.)

821.111

Redactor: Irina Tudor

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: Marian Busuioc, Evelin Ceciu / Corectura.ro

Copyright © 2025 by Brynne Weaver

Cover Design by Qamber Designs

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright © 2025 Editura Librex Publishing.

SCYTHE & SPARROW

BRYNNE WEAVER

Traducere din limba engleză de
Denisa Nicoară

Librex Publishing,
2025

ASUL DE CUPE

Rose

Îi poți zbura cuiva ochii din orbite cu o lovitură suficient de puternică în spatele capului.

Sau, cel puțin așa am citit undeva. La asta mă gândesc în timp ce îmi amestec cărțile de tarot, aruncându-i priviri ucigătoare tipului dubios, cu capul ca un ou, aflat la vreo zece metri distanță, în timp ce-și toarnă alcool dintr-o ploscă în suc și trage o înghițitură zdravănă. Își șterge băutura de pe bărbie cu manșeta cămășii în carouri. Urmează rapid un râgâit, apoi îndeasă jumătate din hotdog în gura lui absolut hidoasă înainte să mai ia o gură.

I-aș putea trage una în țeasta aia mare de i-ar zbura biluțele direct din orbite.

Iar femeia care stă vizavi de mine? Pun pariu că nu ar fi deloc deranjată.

Îmi înăbuș un zâmbet întunecat și sper al naibii de tare că nu a observat licărirea vicleană din privirea mea. În ciuda energiei... criminale, pe care probabil o eman, și a atracțiilor din cercul Silveria, care se văd prin ușa deschisă a cortului meu de ghicitoare, atenția ei pare lipită de cărți, toată concentrarea ei e acolo, în timp ce le amestec. Ochii ei nu au nicio urmă de lumină – unul e înconjurat de o vânătaie ce începe să se estompeze.

Sângele îmi fierbe în vene în timp ce mă forțez să nu-mi las privirea să se întoarcă la bărbat. La bărbatul ei.

Când în sfârșit își ridică privirea de la mișcarea repetitivă a mâinilor mele și începe să se răsucescă pe scaun ca să se uite la el, mă opresc brusc din amestecat și trântesc pachetul de cărți pe masă. Tresare mai tare decât ar fi normal – exact cum bănuiam că o va face. Exact cum speram să nu o facă.

— Scuze, zic, și chiar o spun serios.

Mă privește cu frică în ochi. Frică *adevărată*. Dar îmi aruncă un zâmbet slab.

— Cum te cheamă?

— Lucy, spune ea.

— Bine, Lucy. Nu te voi întreba ce vrei să afli, dar te rog să te gândești la întrebarea ta.

Lucy aprobă din cap. Întorc prima carte. Deja știu care va fi. Marginile ei sunt tocite de atâta folosire, iar imaginea s-a estompat odată cu trecerea timpului.

— Asul de cupe, spun, așezând cartea pe masă și împingând-o spre ea.

Își mută privirea de la carte la mine, ridicând sprâncenele într-o întrebare.

— Reprezintă vocea ta interioară. Ce te îndeamnă? Ce îți doarești?

Sper că va spune un singur lucru: *să fug*.

Dar nu o spune.

— Nu știu, spune ea, cu vocea puțin mai mult decât o șoptă.

Dezamăgirea mi se înfinge sub piele ca un ghimpe, în timp ce ea își răsucescă degetele pe masă, cu verigheta simplă din aur zgâriată și ternă.

— Matt vrea să cumpere încă un teren de cultivat la anul, dar eu aș vrea să punem niște bani deoparte pentru copii. Ar fi frumos să ieșim puțin din Nebraska, să-i ducem pe cei mici la mama și să nu stau cu grija prețului la benzină. La genul ăsta de lucruri te referi...?

— Poate.

Ridic din umeri, iau teancul de cărți și încep să le amestec din nou. De data asta, nu voi direcționa Asul de Cupe în partea de sus a pachetului. Îi voi spune orice are nevoie să audă.

— E important ce înseamnă pentru *tine*. Hai să o luăm de la capăt, iar tu gândește-te la asta, bine?

Îi fac citirea lui Lucy. Șapte de Cupe, Pajul de Cupe, Doi de Bâte. Semne de schimbare, alegerile pentru viitorul ei sunt aici, dacă e pregătită să aibă încredere și să le îmbrățișeze. Nici măcar nu sunt sigură că este pregătită să primească un mesaj de la cărțile mele. Abia am terminat citirea când cei trei copii ai ei se adună în cort, două fete și un băiat cu fețele lipicioase și pătate de dulciuri. Vorbesc unul peste altul, fiecare vrând să povestească primul despre atracții, curse, jocuri și spectacole.

Au clovni, mama. Mama, ai văzut omul care scuipă flăcări? Am văzut un joc unde poți câștiga un animal de pluș, mama, hai să vezi! Mama, mama, mama...

— Copii, rostește o voce aspră de la intrarea cortului.

Trupurile lor subțiri încremenesc instantaneu la tonul lui tăios. Ochii lui Lucy se măresc, dincolo de masă. Nu menține prea mult expresia, dar tot o văd. Pata stinsă a unei terori cronice din privirea ei. Felul în care își golește complet expresia înainte să-și întoarcă fața. Ridic privirea spre bărbatul din cadrul ușii, cu paharul strâns într-o mână și un pumn de bilete pentru caruseluri în cealaltă.

— Hai, luați-le! Vă întâlniți cu mama la cortul mare peste o oră, pentru spectacol.

Cel mai mare dintre copii, băiatul, smulge biletele din mâna tatălui și le strânge la piept, ca și cum i le-ar fi putut lua la fel de ușor cum i le-a dat.

— Mulțumesc, tata!

Copiii trec încet pe lângă tatăl lor, care rămâne nemișcat la intrarea cortului. Îi urmărește cum se pierd în mulțime, apoi își îndreaptă privirea spre noi. Cu ochii injectați fixați pe soția lui, își golește paharul de plastic și îl lasă să cadă pe jos.

— Hai!

Lucy dă din cap o dată și se ridică. Pune o bancnotă de 20 de dolari pe masă, cu un zâmbet fragil și un *mulțumesc* șoptit.

Mi-aș fi dorit să-i ofer citirea gratuit, dar cunosc genul bărbatului ei. Sunt instabili. În stare să sară la gâtul unei femei pentru cel mai mic gest care li se pare insultător – milă, caritate. Am învățat demult să fac un schimb clar de valoare, chiar dacă poate o va certa mai târziu că a dat bani pe ceva prostesc, cum ar fi un mesaj de la Univers.

Lucy părăsește cortul. Soțul ei o urmărește cum pleacă.

Apoi se întoarce spre mine.

— N-ar trebui să-i împui capul cu tot felul de idei cretine, rostește printre dinți. Are destule.

Ridic pachetul de cărți și încep să le amestec. Inima îmi zgârie coastele cu bătăi furioase, dar îmi mențin mișcărilor fluide, încercând să par calmă.

— Presupun că nu vrei o citire.

— Ce i-ai spus?

Bărbatul face un pas în cort și se apleacă deasupra mesei mele cu o privire amenințătoare. Mă las pe spate în scaun. Amestec din ce în ce mai lent, până când mă opresc. Ne privim ochi în ochi fără să ne clintim.

— Aceleași rahaturi pe care le spun tuturor celor care intră aici, mint eu. Urmează-ți visurile. Fă ce-ți spune inima. Te așteaptă lucruri bune în viitor.

— Ai dreptate în privința asta.

Un zâmbet întunecat îi apare în colțurile gurii când trage bancnota de pe masă și o împătorește în fața mea.

— Lucruri bune chiar *mă* așteaptă în viitor.

Cu o înclinare a capului, îndeasă bancnota în buzunar și se îndepărtează, îndreptându-se spre cel mai apropiat stand de gustări, unde îl așteaptă unul dintre prietenii lui, la fel de dubios.

Mă uit urât după el până când, în cele din urmă, închid ochii, încercând să-l alung din gânduri, să-mi redirecționez energia,

și încep să amestec din nou cărțile. Întind mâna după cristalul de selenit ca să curăț pachetul și să rup legătura dintre noi, dar gândurile continuă să-mi fugă la Lucy. Imaginea haloului violet din jurul ochiului ei revine, oricât de tare aș încerca s-o alung. Privirea aceea moartă mă bântuie. Am văzut-o de atâtea ori. La femeile care au venit să tragă Asul de Cupe. La mama mea. În oglindă.

Trag adânc aer în piept. Întind mâna și iau prima carte, cu o întrebare în gând.

Lucy nu a cerut ajutor. Dar are nevoie de el. Ce ar trebui să fac?

Întorc prima carte și deschid ochii.

Turnul. Răsturnare. Schimbare bruscă.

Înclin capul și mai trag una.

Doi de Bâte. Există oportunități, dacă ești dispus să te aventurezi dincolo de zidurile castelului tău. Terenul de dincolo poate fi stâncos, dar e plin de viață. Asumă-ți un risc. Încearcă ceva nou. O viață cu sens se clădește prin alegeri.

— Hmm. Cred că-mi dau seama în ce direcție merge treaba asta și... nu la asta mă refeream.

Cavalerul de Cupe. Sosirea iubirii romantice.

— *Hai, termină.* Întrebarea mea era despre cum să-i sparg creierii cretinului ăluia, nu despre îndrăgostea sau alte prostii. Zi-mi ceva legat de întrebarea reală.

Amestec din nou cărțile. Păstrez întrebarea în gând și trag prima carte.

Turnul.

— La naiba, Gransie. Mai las-o baltă.

Inspir adânc, aerul îmi umple plămâni, în timp ce-mi trec degetul peste marginile cărții și privesc spre carnavalul care se întinde dincolo de ușa cortului meu. Ar trebui să plec de aici. Să las în urmă chestia asta. Să mă schimb și să mă pregătesc pentru spectacolul de sub cupola principală. Să zbori cu motocicletă

prin Globul Mortii, alături de alți doi artiști, nu-ți lasă loc de greșeli. Și am nevoie de concentrare.

Dar soțul lui Lucy e încă în raza mea vizuală.

Și apoi îl văd pe Bazyl. O iau ca pe semnul pe care-l așteptam.

— *Baz*, strig, oprindu-l pe adolescentul cu membrele lungi și slabe, arse de soare și pătate de vaselină. Vino-ncoace.

Scântei aproape că-i sar din ochi. Gura i se lățește într-un zâmbet știrb.

— O să te coste.

— Nici nu ți-am zis ce vreau.

— Tot o să te coste.

Dau ochii peste cap, iar Baz intră în cort cu siguranța obraznică a unui adolescent de 15 ani. Arăt din cap spre zona cu tarabe. Îmi urmărește privirea.

— Tipul de acolo, cu cămașa în carouri, lângă standul de mâncare.

— Ăla cu cap de ou?

— Da. Am nevoie de datele lui. Doar permisul de conducere. Și 20 de dolari, dacă are bani în portofel.

Privirea lui Baz se lipește de mâinile mele, în timp ce reamestec Turnul în pachet.

— Eu nu-s hoț. Sunt *magician*, spune el, și cu o mișcare teatrală a mâinilor face să-i apară o floare în palmă. Singurul lucru pe care-l fur sunt inimile.

Îmi dau ochii peste cap, iar Baz îmi zâmbeste în timp ce îmi întinde floarea.

— Știu că nu ești hoț. Dar Cap-de-Ou de acolo e. Tocmai mi-a furat 20 de dolari și vreau să-i dai înapoi soției lui. Aia cu părul blond și bluza albastră.

Dau din cap spre Lucy, care se îndreaptă singură spre un stand de gustări.

— O să fie cu cei trei copii ai ei în cort, la spectacol. Vreau să-i înapoiez ei banii și să-mi aduci mie permisul.

Baz se întoarce spre mine, cu ochii îngustați.

— Orice ai pune la cale, să știi că aș putea să te ajut.

— Deja mă ajuți. Adu-mi permisul.

— O fac gratis, dacă mă lași să te ajut.

— Nicio șansă, puștiule. Maică-ta m-ar spânzura de gât din trapez. Doar adu-mi permisul. Îți cumpăr o revistă de benzi desenate *Venom*.

Baz ridică din umeri. Își răsuțește vârful pantofului prin iarba bătătorită, evitând să se mai uite la mine.

— Le am aproape pe toate.

— Nu din seria *Dark Origins*.

Ochii lui Baz se fixează instant pe ai mei. Încerc să-mi reprim zâmbetul când văd dorința pe care nu o poate ascunde.

— Știu că-ți lipsesc ultimele două. Ți le iau.

— Bine... dar vreau și să împrumut piscina ta gonflabilă.

Strâmb din nas și înclin capul.

— Mbine... cred că e OK...

— Și mai vreau banane.

— În regulă...

— Și un ananas. Și din alea mici, bețișoare de cocktail.

— Ce naiba?

Nu e deloc neobișnuit ca alți artiști sau membri ai echipei de la circ să mă trimită după tot felul de lucruri – obiecte bizare sau mici delicii – din orașele prin care trecem. Sunt printre puținii care au un al doilea vehicul și pot ieși din perimetrul circuitului. Nu trebuie să-mi mut întreaga casă doar ca să merg la magazin.

Dar asta înseamnă că am primit tot soiul de cereri. Prezerative, des. Teste de sarcină, la fel. Legume de sezon. Croissante proaspete de la brutării locale. Cărți. Whisky.

Dar...

— Un ananas?

— Mama a zis că-mi ia un PlayStation când o să aibă în sfârșit o vacanță. Cum nu pare să se întâmple asta prea curând, m-am gândit să aduc eu vacanța la ea.

Baz își încrucișează brațele și își înfige picioarele în pământ, ca și cum se pregătește de luptă.

— Da sau nu, Rose?

Îi întind mâna, cu inima puțin mai caldă decât era înainte.

— Bine. Batem palma. Dar ai grijă, da? Cap-de-Ou e periculos.

Baz dă din cap și îmi strânge mâna o dată, apoi o zbughește, pregătit să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Îl urmăresc cum se strecoară printre copii cu floricele, vată de zahăr și plușuri în brațe, printre adolescenți care chicotesc despre care e cea mai tare atracție, și cupluri ieșind din casa bântuită, râzând rușinați de cât de tare i-au speriat actorii noștri prin colțurile întunecate.

Astea sunt momentele pe care, de obicei, le iubesc în viața mea de la Circul Silveria. Momente mici, pline de magie.

Dar azi... magia pe care o caut e din aia întunecată și periculoasă.

Privesc cum Baz se apropie de cei doi bărbați. Inima mi se izbește de coaste când ajunge în spatele soțului lui Lucy și îi trage portofelul din buzunarul de la spate, în timp ce bărbatul râde, distras cu prietenul lui. Când Baz îl are în mână, se răsuțește suficient cât să-i scoată permisul de conducere din el. Urmează banii, iar apoi îl strecoară la loc în blugi, înainte să se răsuțească din nou. În câteva secunde, portofelul este la loc, în buzunarul bărbatului.

Apucând pachetul de tarot și selenitul, părăsesc cortul, schimbând semnul DESCHIS cu cel de ÎNCHIS înainte să plec, deși sunt pe cale să pierd una sau două citiri, pentru că văd o femeie care se apropie de cort cu o bancnotă de 20 de dolari între degete. Observ o scânteie de dezamăgire pe chipul ei, dar Baz nu iese din raza mea vizuală. Și nici eu din a lui. Trecem unul pe lângă celălalt, în timp ce mă îndrept spre rulota mea. Abia o simt, sesizând-o doar pentru că o așteptam. O frecare ușoară de șoldul meu.

Când intru în garajul motocicletei mele, scot permisul din buzunar. *Matthew Cranwell*. Deblochez telefonul și îi caut adresa pe harta Nebraskăi. 30 de kilometri de aici, în apropiere de Elmsdale, următorul oraș. Unul cu un magazin alimentar mai mare decât Hartford. Poate am șanse mai mari să găsec un ananas mai bun acolo. Îmi trec degetul mare peste fața ștersă a lui Matt. Cu un rânjel slab pe buze, mă schimb în pantalonii de piele și un top și bag permisul lui de conducere în buzunarul interior al jachetei mele de motociclist.

Este prima seară de spectacole de aici, din Hartford, iar cortul principal este plin de localnici care au venit din împrejurimi să vadă showul. Privesc din spatele cortinei cum Jose Silveria prezintă fiecare artist. Clovnii, cu mașinile lor miniaturale, și actele lor de jonglerie, și rutina lor amuzantă de palme. Santiago Irealul, un magician care uimește publicul cu o serie de trucuri ale căror secrete le păstrează foarte bine. Baz este ajutorul său pe scenă, totdeauna un învățăcel entuziast, singura persoană în care Santiago are încredere cu trucurile lui. Sunt și artiști la trapez, și acrobați aerieni, mama lui Baz, Zofia, fiind liderul grupului. Singurele animale pe care le avem sunt pudeli dresați ai lui Cheryl, iar ei mereu încântă copilașii, mai ales atunci când îi ia voluntari din public. În sfârșit, în actul final, sunt întotdeauna eu și gemenii, Adrian și Alin. Globul Morții. Mirosul metalului și al gazelor de eșapament, valul de adrenalină. Răgetul motocicletelor noastre în timp ce accelerăm prin cușca ce pare prea mică pentru toți trei. Entuziasmul mulțimii care ne aclamă. Îmi place viteza și riscul. Poate că îmi place puțin prea mult. Pentru că, uneori, simt că nu este suficient.

Ies din cușcă după ce ne terminăm numărul, oprindu-mă între Adrian și Alin, ca să salutăm publicul. Permisul lui Matt Cranwell îmi arde în buzunar de parcă mi-ar lăsa un semn în carne.

În clipa în care pot să mă strecor, o fac.

Îmi schimb motocicletă de cross cu Triumph-ul meu, casca de performanță cu ICON-ul meu personalizat, îmi pun în buzunar mini-trusa de scule și apoi mă îndrept spre Elmsdale, soarele care începe să coboare urmărindu-mă pe drumurile drepte și plate. Sunt ca un vârtej prin magazinul alimentar, luând banane și un ananas cu aspect trist, și orice altceva care arată cât de cât tropical, împreună cu un tub subțire de bețișoare de cocktail. După ce plătesc, le îndes în rucsacul meu uzat, hotărât să găsesc unul mai bun la următoarea oprire.

În timp ce ies din magazin, scot telefonul și verific încă o dată adresa lui Matt Cranwell, apoi o introduc în hartă. Traseul este simplu pe străzile unui oraș mic. Nu poate fi la mai mult de zece minute distanță de oraș. Vremea este perfectă, soarele este suficient de sus încât, dacă fac o mică plimbare cu mașina, pentru a verifica, voi ajunge înapoi la carnaval înainte de lăsarea întunericului. Amintirea Turnului acoperă harta ca un film opac. Strâmb din nas. Mă opresc lângă motocicletă și îmi pun telefonul în suportul montat pe ghidon.

Poate că este puțin nebunesc. Nu asta e felul în care rezolv lucrurile, de obicei. Dar în ultima vreme mi-am dorit foarte mult să schimb asta. Știu că trebuie să o fac. Știu de ceva timp. Dacă vreau să continui să ajut femeii ca Lucy să-și ia zborul, nu mai este suficient să le ofer doar mijloacele pentru a o face. Dacă vreau să fac asta, ar trebui să o fac cu mâna mea, știi? Să accelerez. La maximum. Lăsând la o parte referințele la motociclete, nu mai este corect să stau pe margine. Poate că furnizez mijloacele pentru a îndrepta câteva nedreptăți, dar am fost întotdeauna la un pas distanță de a o face.

Privesc mica garoață tatuată pe încheietura mâinii. Urmăresc cu degetele inițialele de lângă ea. V.R. Nu pot lăsa să se repete ceea ce s-a întâmplat anul trecut. *Niciodată.*

Nu numai că este greșit să pasezi responsabilitatea de a pune capăt unei vieți cuiva care ar putea fi nepregătit să o facă, dar este

și puțin plictisitor. Vreau să dobor pe cineva ca Matt Cranwell cu propriile mâini.

Cel puțin, așa cred.

Nu. Sunt sigură că vreau. E aproape... corect... simt cu siguranță nevoia, și poate că asta va satisface dorința din creierul meu care tânjește după *mai mult.*

În plus, nu mă obligă nimic să fac asta chiar acum. Trebuie doar să trec pe acolo și să inspectez locul. Apoi, voi avea câteva zile la dispoziție să fac mișcarea și vom pleca spre următorul oraș. Următorul spectacol. Întotdeauna o altă femeie care trăiește în frică. Care îmi cere ajutorul prin mesaje codificate și priviri pline de frică. Un alt bărbat pe care să-l dobor.

Îmi arunc piciorul peste motocicletă, pornesc motorul, apoi ies din parcare și intru pe drumurile de țară.

Nu durează mult până când mă opresc chiar înaintea unei întinderi de lanuri de porumb și a unei alei pietruite care duce la o mică fermă și la anexe. Parchez într-o alveolă a drumului, unde motocicletă mea va fi ascunsă de tulpini de porumb. Inima îmi urcă în gât când îmi scot casca și ascult.

Nu se aude nimic.

Nu sunt sigură la ce mă așteptam. Poate la un semn evident. Dar nimic nu pare să vină. Stau la capătul aleii și privesc spre casa mică, dar bine întreținută, care ar putea fi a oricui. Leagăne în curte. Biciclete aruncate pe peluză. O mânășă de baseball și o bătă lângă o grădină de legume. Flori în ghivece suspendate, un steag fluturând în vânt. O casă de țară tipic americană.

Pentru o clipă, mă întreb dacă nu cumva am greșit adresa. Sau poate că doar mi-am imaginat tot ceea ce am crezut că văd în cortul de tarot.

Apoi aud țipete.

O ușă cu plasă se trănțește. Copiii ies din casă și se îndreaptă spre bicicletele lor, ridicându-le pentru a pedala departe de haosul din jur, cu picioarele goale. Dispar prin spatele proprietății.